

то вълната, нити млѣкото ѝ, но онази магнетична сила, която излиза отъ нея. Чрезъ вълната си овцата става проводникъ на магнетични сили, които сж особено необходими за човѣка. Човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да развива всички дарби и способности, вложени въ него, безъ да има нужда да си ги доставя отвънъ. Той трѣбва да има силата на вълка, безъ да е вѣлкъ. Той трѣбва да има добротата на овцата, безъ да е овца. Какво ще ви ползува една свѣщъ, колкото и доброкачествена да е, ако не я запалите? Свѣщъта е ценна, само когато е запалена. Щомъ се запали, тя издава свѣтлина и улеснява човѣка вънъ и вътре въ кѣщата му. Материалътъ на свѣщъта е дотолкова важенъ, доколкото дава условия за проява на свѣтлината. При тази свѣтлина човѣкъ може да намѣри пѣтя си въ бурна, въ тъмна нощъ, и да се избави отъ нещастията, които биха могли да му се случатъ. Човѣкъ има такава свѣщъ въ себе си, която, веднѣжъ запалена, вѣчно трѣбва да гори. Тази свѣщъ е човѣшкиятъ мозъкъ, който трѣбва да гори и да свѣти, да оправя пѣтя на човѣка, да го освобождава отъ заблужденията му. Понѣкога тази свѣщъ въ човѣка изгасва, и той изпада въ голѣмъ мракъ, въ голѣми заблуждения. Страхътъ, безвѣрието въ човѣка изгасватъ неговата свѣщъ.

И тъй, страхътъ, безвѣрието, както и всички отрицателни чѣрти, не сж при-